
Světověznámý korejský režisér Kim Ki-duk včera představil Arirang, snímek o sobě samém

Světověznámý korejský režisér Kim Ki-duk včera představil Arirang, snímek o sobě samém

7. 7. 2011, autor: Tereza Šimůnková, rubrika: Studenti

Nejdůležitější je sebedůvěra

Věřte nebo ne, světověznámý režisér KIM KI-DUK se ve Varech schovává. Samozřejmě ne před diváky – před korejskými novináři. V kinech v Koreji totiž právě běží velice úspěšný film podle Kim Ki-dukova scénáře, který však tvůrce nakonec netočil a přenechal režii svému asistentovi. Sám se pak přestěhoval do osamělé chaty v horách.

„Korejská média by moc ráda získala moje vyjádření. Jenomže já nechci. Aby mě neobjevili, radši jsem nedával žádný rozhovor ani v Cannes, kde jsem *Arirang* také uváděl,“ svěřuje se režisér. Právě touto zповědí se po třech letech života v ústraní vrací na stříbrné plátno.

Arirang se odehrává uvnitř vaší sněhem zapadané horské chaty, je jedním dlouhým a přitom velice napínavým monologem a...

...nevnímám ho jako monolog. Kim Ki-duk Jedna hovoří s Kim Ki-dukem Dva a do toho se jim plete Kim Ki-duk Tři. Tři světy spolu hovoří, perou se, pak společně pláčou. Všichni jsou jiní a všichni jsou já. Víte, můj prvotní zájem nebyl, aby tenhle film putoval po festivalech; ve skutečnosti jsem ho točil pro sebe. Přiznám se, že se dokonce v jistých ohledech trochu stydím. Jsem tam nahatý, na záchodě, přezírám se, je v něm spousta scén, které lidi normálně neukazují.

Kdy jste se rozhodl jej přeci jen zveřejnit?

Točil jsem letos v zimě, točil a ještě chvíli točil, až jsem po dvou měsících nashromáždil spoustu materiálu. A při stříhu se ve mně najednou ozvalo: tohle chci o sobě ukázat. I když mě to, co jsem o sobě zjistil, párkrát dostalo. Rozzlobilo. Nadával jsem. Ano, v *Arirangu* jsem se dost překvapil.

Proč umělci odhalují duši?

Pokud chce být člověk pravdivý, nemá moc na výběr. Je to zkrátka naše práce. Nechci demonstrovat svoji duši, ale musím. Jenže já si nemyslím, že jsem umělec. Jsem filmový dělník.

Copak umělec nechce v první řadě otisknout svoji jedinečnou stopu?

To platí, ale není to hlavní. Když se budete na *Arirang* dívat jenom jako na zobrazení toho, jak teď žije Kim Ki-duk, nemá to význam. Není ani o Koreji; vypráví o radosti, zklamání, stesku, vzteku. Je to film o tom, co lidé cítí, ne o tom, jaký kdo je. Má být zrcadlem, ve kterém se můžete najít. Víte, já se v *Arirangu* opravdu nechci předvádět. Nemyslím si, že já jsem já. Já jsem my. Nemluví za sebe, ale za všechno, co vnímám. Za větší celek, kterým je lidstvo nebo příroda. Jsem člověk, který by se rád stal přírodou.

Kamenem, zvířetem, stromem?

A vodou, lesem, horami.

Do ústraní jste odešel poté, co vám během natáčení málem zahynula herečka. Budete točit mírnější filmy?

Dál plánuju zbraně a zabíjení. Nerozumějte mi špatně, nevyžívám se v násilí. Ale ono prostě existuje všude v přírodě, stejně jako voda, vzduch, stromy, hory a všechno živé. Dotváří jistý celek a někdy se stane součástí lidského osudu bez jakéhokoli důvodu.

Jsou asijské filmy sdělné pro Evropany a obráceně? Není k úplnému pochopení potřeba batoh stejných zkušeností, kulturní pozadí?

Nemyslím, že je důležité, jestli jíte vidličkou, nebo hůlkami. Podívejte (*čtá obrázek*): tohle je západní dům a tohle východní. Západní má po stěnách spousta dekorací, východní dům má prohnutější střechy. Ale je důležitější, jak vypadá, anebo že v případě obou máte střechu nad hlavou a že uvnitř někdo bydlí? Podobně je to s lidmi. Můžete se dívat jen na obličej a postavu, ale já se snažím vnímat všechno. Kde a jak žijí, jak se cítí, co prožívají. Především je nutné vědět, že člověk je taky příroda. Příroda je pravdivá, nic nekřiví, nic nepřekrucuje a jako jediná skutečně léčí. Jenomže člověk se od přírody hrozně odklonil.

Proč jste předtím točil v tak zběsilém tempu, jeden film za rok?

Myslel jsem, že když budu točit naplno, budu taky naplno žít.

Stanu se na chvíli vaším stínem ve střížně: Kime Ki-duk, co je pro vás v životě nejdůležitější?

Jelikož se mě ptáte na festivalu, odpovím vám, že ve filmovém životě je nejdůležitější sebedůvěra. Bez ní bych nenatočil nic.

A v životě člověka Kim Ki-duk?

Přiznám se, že jsem až v poslední době začal přemýšlet nad tím, jestli je mezi mnou jako režisérem a mnou jako civilní osobou vůbec nějaký rozdíl. I jako člověk Kim Ki-duk jsem totiž přesvědčen, že nejdůležitější je sebedůvěra. Zjistil jsem to, když jsem se otočil a pohlédl zpátky – to, čeho jsem se nejvíc bál, jsem byl já sám. Nejmíň ze všeho jsem měl vždycky důvěry v sama sebe. To se teď úplně změnilo.

Překonal jste krizi, jste v Evropě, rozmýšlíte si další scénář. Kde bydlíte?

To je tajemství.

Projekce filmu Arirang: 8. 7., 16:00, Kino Drahomira

Autorka rozhovoru, který vyšel 7. 7. ve Festivalovém deníku, vystudovala žurnalistiku na FSV UK.